

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΟΛΙΟΣ: Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΕΔΟΜΕΝΗ

Ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στο Σίδνεϊ, Βασίλειος Τόλιος, τόνισε στον χαιρετισμό του πως πρέπει να βρισκόμαστε συνεχώς σε εγρήγορη για να υπερασπιζόμαστε κι απολαμβάνουμε το αγαθό της Δημοκρατίας, το οποίο υπερασπίστηκαν και μας παρέδωσαν οι παλαιότερες γενιές.

«Φίλοι φοιτητές είναι μεγάλη μου χαρά που είστε μαζί μας σ' αυτή τη σημαντική γιορτή, γιατί εσείς είστε το μέλλον κι οι μόνοι εν δυνάμει μεταφορείς των όποιων μηνυμάτων εκπέμπουμε γιορτάζοντας αυτήν την πολύ σημαντική επέτειο. Η Δημοκρατία ποτέ δεν είναι δεδομένη, ούτε είναι στατική. Πρέπει συνεχώς και σε καθημερινή βάση να την στερεώνουμε, πόσω μάλλον όταν έχει κατακτηθεί με τόσο σημαντικές, και σηματοδοτικές θα έλεγα για το έθνος μας, θυσίες κι αγώνες από τη νεολαία, από τους φοιτητές της Αθήνας και όλης της Ελλάδας στους δύσκολους εκείνους καιρούς, στο όχι πολύ μακρινό μας παρελθόν. Δυστυχώς, πολλές φορές περνώντας λίγα χρόνια ή λίγες δεκαετίες ή αν θέλετε και παραπάνω, θεωρούμε ότι ο χρόνος είναι πολύς κι εφησυχάζουμε, χαλαρώνουμε πέραν του δέοντος και πολλά πράγματα θεωρούνται δεδομένα κι αυτονόητα. Ωστόσο, η ζωή δεν είναι στατική κι έρχεται να τα αμφισβητήσει. Πρέπει να είμαστε συνεχώς σε εγρήγορη για να προασπιζόμαστε και να τιμούμε μέσα από αυτήν την προάσπιση τους υπερασπιστές που με τη ζωή τους ή με τον κίνδυνο της ζωής τους και τις άλλες θυσίες που υπέστησαν

μας έδωσαν τη δυνατότητα να γευόμαστε τους καρπούς της Δημοκρατίας, τους όχι εύκολους όπως αναφέραμε. Η Δημοκρατία είναι πολύτιμο αγαθό, κι όπως καθετί πολύτιμο στη ζωή πρέπει τιμάται και κυρίως να το σεβόμαστε και να το υπηρετούμε με ιδιαίτερη φροντίδα και προσπάθεια σε καθημερινή βάση. Είμαι σίγουρος ότι με την εκδήλωση που η Κοινότητα κι όλοι οι συνεργάτες έχουν διοργανώσει, με την κατάθεση των στεφάνων και με την υπόμνηση αυτών των θυσιών θα δώσουμε επαρκές, και ποιοτικά και ποσοτικά, μήνυμα στους δύσκολους καιρούς που περνά η Ελλάδα. Θα περάσουμε σίγουρα με επιτυχία αυτόν τον κάβο, αλλά ποιο θα είναι το κόστος; Χρέος όλων μας είναι να μειώσουμε όσο γίνεται το κόστος αυτό, είτε σε κοινωνικό - πρωταρχικά βεβαίως - είτε σε οποιοδήποτε άλλο επίπεδο, στο επίπεδο της πατρίδας μας, στο επίπεδο των παιδιών μας και της νεολαίας μας και στο επίπεδο των προοπτικών της Ελλάδας και του Ελληνισμού στην Αυστραλία, ανά τον κόσμο και στην Ελλάδα. Η γιορτή του Πολυτεχνείου πρέπει να μας φέρνει όλους μαζί, πρέπει να νοιώθουμε ότι μ' αυτόν τον τρόπο τιμούμε τους νέους που προέταξαν τα στήθη τους και το μυαλό τους για να υπερασπισθούν με τέτοια ευαισθησία το πολύτιμο αυτό αγαθό το οποίο απολαμβάνουμε εμείς σήμερα. Η καλύτερη τιμή προς αυτά τα παιδιά και η καλύτερη παρακαταθήκη για το μέλλον είναι να είμαστε μαζί».

ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΜΑΣ ΘΥΜΙΖΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Ο επίκουρος καθηγητής, επικεφαλής του τμήματος Νεοελληνικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Σίδνεϊ, Αντώνης Δρακόπουλος, μίλησε για την σύνδεση της εξέγερσης του Πολυτεχνείου με το σήμερα.

«Οι ιστορικές επέτειοι όπως αυτή του Πολυτεχνείου έχουν μία ιδιαίτερη συμβολή στο πένθος. Θυμόμαστε ανθρώπους που έγιναν δικοί μας χωρίς να τους έχουμε γνωρίσει από κοντά. Θυμόμαστε ανθρώπους που έφυγαν αφήνοντας τη ζωή τους λειψή, ανθρώπους που επέλεξαν το ρίσκο μίας σύντομης ζωής, μίας θυσίας, γιατί πίστεψαν σε αξίες κι υπηρέτησαν ιδανικά. Ο θάνατος πάντα παραπέμπει στην παρουσία μίας απουσίας, ο νεκρός μας θυμίζει ότι υπήρξε, χωρίς όμως πλέον να είναι εκεί. Όμως τους νεκρούς του Πολυτεχνείου, όπως και τους νεκρούς ανάλογων αγώνων, τους θυμόμαστε πάντα ως παρουσία κι όχι ως απουσία. Τους θυμόμαστε μ' αυτόν τον τρόπο γιατί οι ίδιοι δήλωσαν παρόντες όταν οι αρχές στις οποίες πίστεψαν τους ζήτησαν να αποδείξουν το μέγεθος της πίστης τους. Κι έτσι αξίζει να τους θυμόμαστε. Να με συμπαθάτε που ξεκινάω θυμίζοντας το αυτονόητο. Στην εποχή μας όμως, που έχει ξημερώσει μια μαύρη αυγή, όχι μια χρυσή αυγή, φαίνεται πως πρέπει να θυμίζουμε το αυτονόητο. Είναι απαραίτητο να μην αφήνουμε αναπάντητες προκλητικές ασυναρτησίες και ιδεολογικές σκοπιμότητες. Αυτήν, λοιπόν, την ανθρώπινη παρουσία που υπήρξε παρούσα τη στιγμή του χρέους τη θυμόμαστε γιατί η ίδια μας θυμίζει πως η ζωή δεν θα είναι εύκολη όταν αγωνιστεί γι' αυτά που πιστεύει, όταν σταθεί ενάρετα, κριτικά και μαχητικά απέναντι στο άδικο, στην καταπίεση, στην απώλεια του ύψιστου αγαθού της ελευθερίας και της ελεύθερης έκφρασης. Αλλά θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία, μας θυμίζει ο Κάλβος. Το Πολυτεχνείο το θυμούνται και το οικειοποιούνται με διαφορετικό τρόπο διαφορετικοί άνθρωποι και διαφορετικές ιδεολογικές παρατάξεις. Πολλές φορές, μάλιστα, χρησιμοποιείται ως μέσο για ιδεολογικές σκοπιμότητες. Σε όλες, ωστόσο, τις περιπτώσεις το κοινό στοιχείο μνήμης είναι το πνεύμα της αντίστασης.

Το Πολυτεχνείο μας θυμίζει το πνεύμα της αντίστασης. Το πνεύμα της αντίστασης όπως το εννοούμε εδώ δεν παραπέμπει απλά και μόνο στη συγκεκριμένη αντίσταση ενάντια στη δικτατορία και στις θηριώδεις της, στην καταπίεση των ανθρώπινων ελευθεριών και δικαιωμάτων, αλλά στην αντίσταση στην κάθε καθεστωκία τάξη πραγμάτων, στην ανατροπή που πάντα είναι ένα νέο ξεκίνημα. Στην αντίσταση που δεν επαναπαύεται όταν φτάσει κάπου αλλά προσπαθεί να πάει ακόμα παραπέρα. Γιατί ξέρει πως αν σταματήσει θα ατονήσει μέσα στην ομοιότητα που περιχαρακώνει το ίδιο. Πρόκειται επομένως για την αντίσταση που ορθώνεται μαχητικά απέναντι στην ακινησία και πρωμοδοτεί την κίνηση. Γιατί ξέρει πως η οποιαδήποτε στάση οδηγεί στην επιστροφή στο ίδιο και τότε τίποτα δεν πάει σωστά.

Μας θυμίζει ακόμα την διαφορά ανάμεσα στη ρητορία και στη ρητορική και συνεπώς ότι δεν πρέπει να συγχέουμε το πως φαίνονται με το πως είναι τα πράγματα στην αλήθεια. Μας θυμίζει πως για να μπορέσουμε να πλησιάσουμε την ουσία πρέπει να ακονίσουμε τη ματιά μας ώστε να βλέπουμε καθαρότερα. Μας θυμίζει ακόμη πως πρέπει να μάθουμε επιτέλους να ακούμε όχι εκείνους που ξέρουν να φωνάζουν δυνατότερα αλλά εκείνους που έχουν κάτι να πουν και συνεπώς όχι στο συνωστισμό στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας, αλλά στην πρώτη γραμμή της αρετής, της διάρκειας, της ευθύνης. Μας θυμίζει ότι η κοινωνική συμβίωση δεν απαιτεί τη διαφορά, αλλά την αναγνώριση αμοιβαίων προνομίων κι υποχρεώσεων. Μας θυμίζει πως οι αρχές της δημοκρατίας και της ελευθερίας δεν μπορούν ποτέ να επαναπαυθούν στον εαυτό τους γιατί αν το κάνουν κινδυνεύουν να χάσουν τον εαυτό τους. Κυρίως όμως μας θυμίζει ότι η οξεία ματιά της κριτικής πρέπει να συνοδεύεται από την αυτοκριτική και τον αναστοχασμό. Μόνο τότε μπορούμε να βαδίσουμε μπροστά προς την ελευθερία». Ο επίκουρος καθηγητής έκλεισε την ομιλία του με ποίημα του Μιχάλη Κατσαρού.